

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-00386/20-4

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako orgán příslušný podle § 16b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.) a ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“) rozhodl ve smyslu ustanovení § 98 správního řádu, ve zkráceném přezkumném řízení t a k t o:

Podle ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu se rozhodnutí představenstva Pražské plynárenské, a.s. ze dne 2. 7. 2019, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Pražské plynárenské, a.s., IČ: 60193492, se sídlem Národní 37, Praha 1 o odmítnutí žádosti ze dne 17. 5. 2019 a rozhodnutí Pražské plynárenské, a.s. o odmítnutí žádosti ze dne 17. 5. 2019 ve věci žádosti o informace pana Mgr. et Mgr. Jakuba Michálka, nar. 6. 2. 1989, bytem Bořivojova 108, Praha 3, ruší a věc se vrací k novému projednání povinnému subjektu Pražská plynárenská, a.s.

Podle ustanovení § 99 odst. 1 správního řádu nastávají účinky rozhodnutí v přezkumném řízení ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění

I.

Úřad obdržel dne 20. ledna 2020 podnět Mgr. et Mgr. Jakuba Michálka, bytem Bořivojova 108, Praha 3 (dále jen „žadatel o informace“) k provedení přezkumného řízení rozhodnutí představenstva Pražské plynárenské, a.s., kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Pražské plynárenské, a.s., IČ: 60193492, se sídlem Národní 37, Praha 1 (dále jen „povinný subjekt“) o odmítnutí žádosti podané dle zákona č. 106/1999 Sb., o sdělení všech nákladů vzniklých v roce 2017 povinnému subjektu ve prospěch Ing. Pavla Janečka, resp. nákladů vzniklých celému koncernu Pražské plynárenské, a.s. Žadatel o informace ve svém podání dále navrhuje, aby Úřad rozhodl o povinnosti poskytnout informace dle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

Žadatel o informace požádal povinný subjekt dne 20.4.2019 o poskytnutí informací o výši nákladů, které koncern Pražská plynárenská, a.s. nesl ve vztahu k Ing. Pavlu Janečkovi, resp. žádost směřovala ke sdělení výše veškerých odměn, plateb a jiných výhod poskytnutých Ing. Pavlu Janečkovi. Dále byly požadovány informace o destinacích služebních cest téže osoby za rok 2017 s uvedením data a účelu cesty, informace vztahující se k zajištění reklamy koncernu Pražské plynárenské, a.s. a dokumentaci zaměstnaneckých voleb koncernu do dozorčí rady Pražské plynárenské, a.s. Předseda představenstva Pražské plynárenské, a.s. na žádost odpověděl dne 17. 5. 2019, kdy žadateli o informace sdělil, že se Pražská plynárenská, a.s. nepovažuje za povinný subjekt ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Dále odkázal na dostupné informace, které jsou k dispozici členům dozorčí rady a členům dalších orgánů Pražská plynárenská Holding, a.s., což dle jeho názoru umožňuje efektivněji vykonávat kontrolu nad danou obchodní společností, než přístup k informacím dle zákona č. 106/1999 Sb. Proti tomuto postupu podal žadatel o informace dne 3. 6. 2019 odvolání, kdy je přesvědčen s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1262/17 ze dne 27. 3. 2018, že Pražská plynárenská, a.s. je povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. a tedy žádá poskytnutí informací v souladu s uvedeným právním předpisem. Dne 2. července 2019 představenstvo (konkrétně pak předseda představenstva a místopředseda představenstva) Pražské plynárenské, a.s. znovu odkázalo na nejasnou právní úpravu v řešené otázce s tím, že setrvává na dříve vyjádřeném názoru, že Pražská plynárenská, a.s. není povinným subjektem. Pro zajištění kontroly či dohledu nad společností považují za efektivnější způsob využití členství v orgánech společnosti či orgánech mateřské společnosti členy koalice v orgánech hl. m. Prahy.

Úřad na základě obdrženého podnětu požádal o vyjádření Pražskou plynárenskou, a.s., která zaslala své stanovisko dne 12. 2. 2020. Ve svém stanovisku shrnuje svůj postoj k otázce povinného subjektu ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., včetně stěžejní judikatury i konkrétních usnesení Ústavního soudu. Dle zaslaného vyjádření Pražská plynárenská, a.s., i když byla toho názoru, že není povinným subjektem, žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb. v materiálním pojetí vyřizovala a poskytovala maximum možných informací, které však nebudou mít dopad na její činnost a řádné fungování. Pokud jde o judikaturu k otázce povinných subjektů, je přesvědčena, že i mezi jednotlivými senáty Ústavního soudu panují odlišné názory a nelze tak jednoznačně dospět k závěru, zda na ni zmíněný právní předpis dopadá či nikoliv. Rovněž upozorňuje na skutečnost, že svoji činnost vykonává ve zcela soukromém rámci, zabývá se obchodem s elektřinou a s plynem a pohybuje se ve vysoce konkurenčním prostředí, na liberalizovaném trhu. Společnost dle svých slov dobrovolně přijala postavení povinného subjektu dle zákona č. 106/1999 Sb., a to na základě pokynu uděleného dne 11. 10. 2019 členům jejího statutárního orgánu jediným akcionářem dle ustanovení § 51 odst. 2 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích. V další části vyjádření poskytla své stanovisko, proč nebylo možno požadované informace poskytnout, včetně odkazu na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 a sp. zn. IV. ÚS 1200/16 i odkaz na obchodní tajemství v otázce směřující na zajištění reklamy.

II.

Po prostudování spisového materiálu, podaného podnětu i vyjádření povinného subjektu Úřad dospěl k závěru, že je nezbytné pro řádné posouzení věci zabývat se následujícími otázkami:

1. Zda lze dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Pražskou plynárenskou, a.s. považovat za povinný subjekt či nikoliv.
2. Zda přípis Pražské plynárenské, a.s. a jejího představenstva lze považovat za rozhodnutí o odmítnutí žádosti, resp. za rozhodnutí o odvolání dle zákona č. 106/1999 Sb. či nikoliv.

Ad 1. Pražská plynárenská, a.s. je obchodní společností podřízenou zákonu č. 90/2012, o obchodních korporacích, ve znění pozdějších předpisů. Jejím 100% vlastníkem je společnost Pražská plynárenská Holding, a.s., která je 100% vlastněna hlavním městem Praha. Není tedy pochyb o tom, že prostřednictvím jiné obchodní společnosti je vlastníkem vykonávajícím všechna práva hlavní město Praha. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. mezi povinné subjekty řadí i veřejné instituce, přičemž otázka, které všechny subjekty lze pod tento pojem podřadit, je řešena zejména judikaturou příslušných soudů. Judikatura jak Nejvyššího správního soudu, tak i Ústavního soudu není dle názoru Úřadu, pokud jde o obchodní společnosti ve 100% vlastnictví státu či územních samosprávných celků, odlišná ani rozporná a lze dospět k závěru, že obchodní společnosti, které jsou ve 100% vlastnictví státu, kraje či obce, jsou povinnými subjekty. Na této skutečnosti nemění nic ani fakt, že tyto veřejné instituce mohou působit na liberalizovaných trzích a pohybovat se ve značně konkurenčním prostředí.

Úřad, s ohledem na stávající judikaturu jak Nejvyššího správního soudu, tak i Ústavního soudu odkazuje pouze na některé rozsudky, které jednoznačně potvrzují v řešené otázce ustálenou praxi:

Nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1146/16 ve věci ČEZ, a.s. mimo jiné konstatoval v odůvodnění:

„70. Je tedy zřejmé, že výhrada zákona pro ukládání povinností jednotlivcům podle čl. 4 odst. 1 Listiny se v plné míře vztahuje i na obchodní společnosti, pro něž je pojem "veřejné instituce" zcela neurčitým. Podřazení určité obchodní společnosti pod tento pojem by – při jeho současném zákonném vymezení – bylo možné jen v případě, že by tato naplňovala definiční znaky veřejné instituce a současně by veškeré právní následky spojené s tímto jejím postavením šly výlučně "k tíži" veřejné moci. Muselo by tedy jít o případ subjektu, jehož postavení by bylo – co do podstaty – stejné bez ohledu na to, zda má formu obchodní společnosti, nebo některé z právnických osob veřejného práva. Jako příklad lze uvést akciovou společnost, jež byla zřízena zvláštním zákonem, kterým se řídí i její činnost, a jejímž jediným vlastníkem je stát, jemuž náleží rozhodovat o jejím zániku. Na takovouto obchodní společnost by bylo možné odůvodněně nahlížet jako na veřejnoprávní subjekt.

71. Povahu veřejné instituce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím naopak v žádném případě nelze přiznat obchodní společnosti, jejíž postavení se řídí zákonem o obchodních korporacích (dříve obchodním zákoníkem), pokud by stát, územně samosprávný celek nebo jiný povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím nebyly jejími jedinými společníky, případně pokud by všichni její společníci nesestávali z těchto subjektů.“

Dále lze odkázat na rozsudky Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019 sp. zn. II. ÚS 618/18 ve věci OTE, a.s. a ze dne 27. 3. 2018 sp. zn. I. ÚS 1262/17 ve věci Pražská plynárenská Servis distribuce, a.s. Ve všech uvedených případech dospěly soudy k závěru, že obchodní společnosti ve 100% vlastnictví státu, obce či kraje jsou povinným subjektem dle zákona

č. 106/1999 Sb. Úřad si je vědom skutečnosti, že uvedené obchodní společnosti nejsou zcela totožné a lze nalézt rozdíly v jejich postavení na trhu, resp. otázce monopolního postavení či působení v konkurenčním prostředí na liberalizovaném trhu, nicméně tyto skutečnosti zásadním způsobem nemohou ovlivnit závěr, zda se jedná či nejedná o veřejný subjekt. Úřad dále přistoupil k hodnocení jednotlivých pojmových znaků veřejné instituce, jak plyne z ustálené judikatury.

Pojmové znaky veřejných institucí jako povinných subjektů vymezil Ústavní soud (I.ÚS 206/06, IV.ÚS 1146/16). V případě Pražské plynárenské, a.s. lze dospět k následujícímu závěru:

- a) Způsob vzniku (zániku) instituce – z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu – Pražská plynárenská, a.s. vznikla v roce 1993 v souladu s tehdy platným obchodním zákoníkem, nicméně zakladatelem byl stát, resp. Fond národního majetku, přičemž základní jmění představovalo jmění státního podniku Český plynárenský podnik. Lze tedy konstatovat, že Pražská plynárenská, a.s. vznikla dle soukromého práva, nicméně jejím zřizovatelem byl stát, její základní jmění pak představovalo jmění státního podniku. O zániku by v současné době rozhodovalo hl. m. Praha dle zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích jako jediný akcionář společnosti Pražská plynárenská Holding, a.s., která je jediným akcionářem Pražské plynárenské, a.s.
- b) Hledisko osoby zřizovatele (instituce či stát) – zde není pochyb o tom, že zřizovatelem povinného subjektu byl stát prostřednictvím Fondu národního majetku;
- c) Vytváření orgánů instituce státem či nikoliv – i u tohoto znaku je třeba konstatovat, že kreace orgánů je dána hlavnímu městu Praha, a to s ohledem na ustanovení § 68 odst. 2 písm. g) a h) zákona č. 39/2000 Sb., o hlavním městě Praze, které stanoví, že Radě hl. m. Prahy náleží plnit funkci valné hromady, je-li hl. m. Praha jediným akcionářem. Ustanovení § 421 odst. 2 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích stanoví působnost valné hromady, do které mimo jiné náleží volba členů představenstva a většiny členů dozorčí rady;
- d) Existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce – činnost Pražské plynárenské, a.s. je plně pod kontrolou jejího 100% vlastníka, kterým je hl. m. Praha prostřednictvím Pražská plynárenská Holding, a.s.;
- e) Veřejný nebo soukromý účel instituce – Pražská plynárenská, a.s. neplní specifický veřejný účel, zabývá se prodejem plynu a elektřiny.

Z výše uvedeného rozboru je patrné, že byt se jedná o obchodní společnost založenou dle soukromého práva a působící v režimu soukromého práva, převažují v daném případě znaky veřejnoprávní instituce, resp. veřejného subjektu. Úřad s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že Pražská plynárenská, a.s. je povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb.

Dle názoru Úřadu je třeba podpůrně odkázat i na zákon č. 340/2015 Sb., o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, uveřejňování těchto smluv a o registru smluv, který s ohledem na ustanovení § 2 odst. 1 písm. n) na Pražskou plynárenskou, a.s. rovněž dopadá, a to právě s ohledem na skutečnost, že je 100% vlastněna územním samosprávným celkem. Zákon č. 106/1999 Sb. a zákon č. 340/2015 Sb. pak představují právní normy, které zajišťují provedení čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. K dopadu tohoto právního předpisu na obchodní společnosti pohybující se ve (standardním) konkurenčním prostředí volného trhu, lze pak odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 32/17.

V tomto nálezu Ústavní soud mimo jiné uvedl, že subjekt, kterým je právnická osoba, v níž má stát nebo územní samosprávný celek sám nebo s jinými územními samosprávnými celky většinou majetkovou účast, a to i prostřednictvím jiné právnické osoby, hospodáří alespoň částečně s veřejnými finančními prostředky (bod 71). **Účelem zákona (o registru smluv) (bod 72) je pak "zpřístupnění dotčených smluv široké veřejnosti v souladu s ústavně zaručeným právem na informace podle článku 17 odst. 1 a 5 Listiny (informační funkce zákona). To lze ostatně dovodit také z vazby mezi zákonem o svobodném přístupu k informacím a zákonem o registru smluv, neboť platí, že prostřednictvím registru smluv se neuveřejňují informace, které nelze poskytnout při postupu podle předpisů upravujících svobodný přístup k informacím (§ 3 odst. 1 zákona o registru smluv). Konečně lze doplnit, že ve vazbě na uvedený účel je možné identifikovat i další základní právo, jež je prostřednictvím zákona realizováno, totiž právo občanů podílet se na správě věcí veřejných dle článku 21 odst. 1 Listiny (kontrolní funkce zákona)." Na jiném místě citovaného nálezu se v tomto kontextu zmiňuje posilování "jednoho z nejvýznamnějších moderních politických práv, jehož smyslem je umožnit veřejnosti (mimo jiné) i efektivní kontrolu veřejné moci" (bod 85).**

Za relevantní přitom Ústavní soud nepovažuje ani námitku navrhovatelky, že dané subjekty nesledují veřejný účel – i **tam, kde jsou veřejné prostředky užívány v souladu se zákonem k soukromým účelům, je třeba dbát na to, aby se tak dělo hospodárně.**

Smyslem ústavně zaručeného základního práva na informace je umožnit a usnadnit efektivní veřejnou kontrolu výkonu veřejné moci, což ovšem zahrnuje též kontrolu hospodaření s majetkovými hodnotami, jež jsou veřejnou mocí přímo nebo nepřímo ovládány. **Tento smysl ovšem bude zcela naplňován nikoliv tím, že bude omezován okruh povinných subjektů, nýbrž naopak tím, že v pochybnostech bude voleno řešení pro jejich rozšíření.**

Nad rámec uvedeného Úřad též vzal v úvahu při svém rozhodování postoj povinného subjektu, resp. pokyn jediného akcionáře členům jejího statutárního orgánu ze dne 11. 10. 2019, aby postupoval dle zákona č. 106/1999 Sb.

Ad 2. Povinný subjekt při vyřizování žádosti nepostupoval dle zákona č. 106/1999 Sb., jelikož byl toho názoru, že se na něj uvedený právní předpis nevztahuje. Nevydal z tohoto důvodu v souladu s ustanovením § 15 uvedeného právního předpisu rozhodnutí o odmítnutí žádosti, ale pouze odpověděl žadateli o informace v tom smyslu, že považuje za efektivnější využít přístup k požadovaným informacím prostřednictvím zástupců Pirátské strany jiným způsobem, resp. že lze kontrolu zajistit prostřednictvím zástupců hl. m. Praha v orgánech společnosti. Informaci poskytnout odmítl, nikoliv však z důvodů dle zákona č. 106/1999 Sb. I rozhodnutí o odvolání, ač bylo zpracováno představenstvem povinného subjektu, zopakovalo postoj povinného subjektu o tom, že není vázán zákonem č. 106/1999 Sb. a kontrolu společnosti ze strany Pirátské strany lze zajistit jiným způsobem, který nebude ohrožovat její postavení na liberalizovaném a silně konkurenčním trhu.

S odkazem na ustálenou judikaturu není třeba v případě povinných subjektů bezvýhradně lpět na formálním pojetí rozhodnutí o žádosti, resp. rozhodnutí o odvolání. Z obsahu obou písemností je zcela zřejmé, že poskytnutí informace bylo odmítnuto, byť důvody neodpovídaly zákonu č. 106/1999 Sb., o „odvolání“ pak rozhodl příslušný nadřízený orgán, v tehdy účinném znění ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. jím byl ten, kdo stál v čele povinného subjektu – tedy představenstvo obchodní společnosti, které postup povinného subjektu potvrdilo. V materiálním pojetí se tedy v tomto případě jedná

o rozhodnutí o odmítnutí žádosti a rozhodnutí o odvolání, kterým byl potvrzen postup povinného subjektu.

III.

Úřad na základě výše uvedeného posouzení dospěl k závěru, že Pražská plynárenská, a.s. je povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. a vydala rozhodnutí dle téhož právního předpisu, které bylo potvrzeno rozhodnutím jejího nadřízeného orgánu. V souladu s ustanovením § 16b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 94 odst. 2 správního řádu je Úřad oprávněn přezkoumat postup a rozhodnutí vydané nadřízeným orgánem. Dle ustanovení § 95 odst. 3 správního řádu lze v přezkumném řízení rovněž přezkoumat rozhodnutí vydané v prvním stupni.

Dle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se na přezkumné řízení vztahují ustanovení správního řádu. Lhůty pro zahájení přezkumného řízení uvedené v ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu jsou v daném případě splněny, když řízení je zahájeno na základě podnětu doručeného dne 20. ledna 2020 a rozhodnutí nadřízeného orgánu bylo vydáno 2. července 2019, právní moci nabylo téhož dne.

Informaci dle zákona č. 106/1999 Sb. lze odmítnout z důvodů uvedených v ustanovení § 7 až § 11, dále dle ustanovení § 2 odst. 3 a 4, ale i na základě zvláštních právních předpisů, které poskytnutí konkrétní informace vylučují. Nelze rovněž vyloučit odmítnutí informace s odkazem na možné zneužití práva, je však na povinném subjektu, aby takovýto závěr učinil na základě relevantních podkladů a řádně odůvodnil.

Rozhodnutí o odvolání představenstva Pražské plynárenské, a.s. ani rozhodnutí Pražské plynárenské, a.s. není založeno na zákonných důvodech odůvodňujících odepření informace, obě rozhodnutí byla vydána v rozporu s platnými právními předpisy. Úřad v rámci přezkumného řízení dospěl k závěru, že rozhodnutí o odvolání představenstva Pražské plynárenské, a.s. bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 68 a § 89 odst. 2 správního řádu, když nadřízený orgán nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s platnými právními předpisy. Rozhodnutí nadřízeného orgánu neobsahuje právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, ani odůvodnění výroku, hodnocení shromážděných podkladů či úvahy, kterými se nadřízený orgán řídil. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti Pražské plynárenské, a.s. bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 68 správního řádu a ustanovením § 15 zákona č. 106/1999 Sb. Z rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých zákonných ustanovení byla informace odepřena, jakými úvahami se povinný subjekt řídil a z jakých zjištění vycházel. Zcela absentuje poučení o opravném prostředku. Pražská plynárenská, a.s. se rovněž dopustila procesního pochybení při vyřizování žádosti o informace, když nevyzvala osobu dotčenou poskytnutím informace k uplatnění jejích práv v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu. Rovněž v případě provedení testu proporcionality, resp. posuzování žádosti o informace ve světle nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017 nebyl vyzván žadatel o informace k poskytnutí součinnosti. Z tohoto důvodu dospěl Úřad k závěru, že jsou splněny zákonné podmínky pro zahájení přezkumného řízení. Ze shromážděných podkladů, rozhodnutí povinného subjektu i nadřízeného orgánu, podnětu žadatele o informace i vyjádření povinného subjektu je porušení právních předpisů zjevné a není třeba dalšího dokazování.

Z tohoto důvodu bylo možné přistoupit k vydání rozhodnutí v rámci zkráceného přezkumného řízení.

Žadatel o informace ve svém podnětu dále navrhl, aby Úřad dle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. uložil povinnému subjektu požadované informace poskytnout (vydat tzv. informační příkaz). O tomto postupu je Úřad povinen rozhodnout i bez návrhu, pokud jsou splněny zákonné podmínky. V daném případě je však nepochybné, že zákonné podmínky splněny pro tento postup nejsou, protože ani povinný subjekt ani nadřízený orgán neposuzoval zákonné důvody pro odmítnutí žádosti. Povinný subjekt se dopustil rovněž procesního pochybení. Povinný subjekt neposuzoval zákonné důvody pro odmítnutí žádosti, nezabýval se možným zásahem do práv dotčené osoby, tuto nevyzval k uplatnění jejích práv, neprovedl test proporcionality, ani v tomto ohledu nevyzval žadatele o informace k součinnosti, resp. k případnému odůvodnění jeho žádosti. Pokud má být provedeno posuzování kolize dvou základních práv ve smyslu výše uvedeného nálezu Ústavního soudu, je třeba vyzvat žadatele o informace, aby mohl svoji žádost o informace doplnit. V části neposkytnutí informace o zajištění reklamy se povinný subjekt nezabýval povahou požadované informace jako obchodního tajemství. Řádný procesní postup při vyřízení žádosti o informace nemůže Úřad opomenout, nemůže tato procesní pochybení ani žádným způsobem napravit v rámci přezkumného řízení. Úřad po řádném posouzení věci dospěl k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro postup dle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. spočívající v nařízení povinnému subjektu informace žadateli poskytnout.

K možné kolizi přezkumného řízení s probíhajícím soudním řízením Úřad odkazuje na ustanovení § 153 správního řádu, které se vztahuje na správní orgán, který rozhodnutí napadené žalobou vydal. Úřad není orgánem, který žalobou napadené rozhodnutí vydal, není tudíž vázán podmínkami ustanovení § 153 správního řádu.

Úřad na základě řádně zjištěného stavu věci dospěl k závěru, že rozhodnutí nadřízeného orgánu i povinného subjektu byla vydána v rozporu s právními předpisy, z tohoto důvodu obě rozhodnutí ruší a věc vrací povinnému subjektu k novému projednání. Povinný subjekt posoudí žádost o informace v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. Umožní osobě dotčené na jejích právech, aby se k žádosti o informace vyjádřila, a to v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu. S ohledem na povahu požadovaných informací a nezbytnost posouzení kolize dvou základních práv ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1378/16 povinný subjekt vyzve žadatele o informace k součinnosti, aby případně mohl svoji žádost o informace doplnit. Na základě řádně zjištěného stavu věci následně povinný subjekt buď požadované informace poskytne nebo poskytne jejich část a ve zbytku vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ustanovení § 15 zákona č. 106/1999 Sb. a svůj postup řádně odůvodní.

Účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení Úřad stanovil ode dne právní moci tohoto rozhodnutí, jelikož neshledal relevantní důvod stanovit účinky tohoto rozhodnutí zpětně.

Z výše uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení

Proti tomuto usnesení lze podle § 152 odst. 1 správního řádu podat do 15 dnů ode dne jeho oznámení rozklad k předsedkyni Úřadu pro ochranu osobních údajů, která o rozkladu rozhodne, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Praha 20. února 2020

otisk
úředního
razítka

Mgr. Markéta Pokorná
vedoucí odd. rozhodování
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1. Mgr. et Mgr. Jakub Michálek, Bořivojova 108, Praha 3, ID DS: 4memzkm
2. Pražská plynárenská, a.s., Národní 37, Praha 1, ID DS: au7cgsv